

UNS TEXTOS INTENCIONATS

La benedicció que ens dóna el sacerdot, abans del comiat, és la benedicció que ens dóna Crist Jesús, el Senyor Resuscitat, a qui no veiem, però que actua a través del què presideix la nostra Eucaristia. I és una benedicció de Déu Trinitat:

**Que us beneeixi Déu totpoderós,
Pare, Fill i Esperit Sant**

El comiat clàssic (el “ite, missa est” llatí) és:

**Germans, aneu-vos-en en pau
Donem gràcies a Déu.**

Però el sacerdot pot fer servir altres formes que ofereix el Missal i que expressen la intenció de connectar l'Eucaristia que acabem de celebrar amb la vida a la qual tornem:

**Que el goig del Senyor sigui la nostra força.
Aneu-vos-en en pau.**

**Glorifiqueu el Senyor amb la vostra vida.
Aneu-vos-en en pau.**

Aneu i porteu a tothom l'alegria del Senyor ressuscitat.

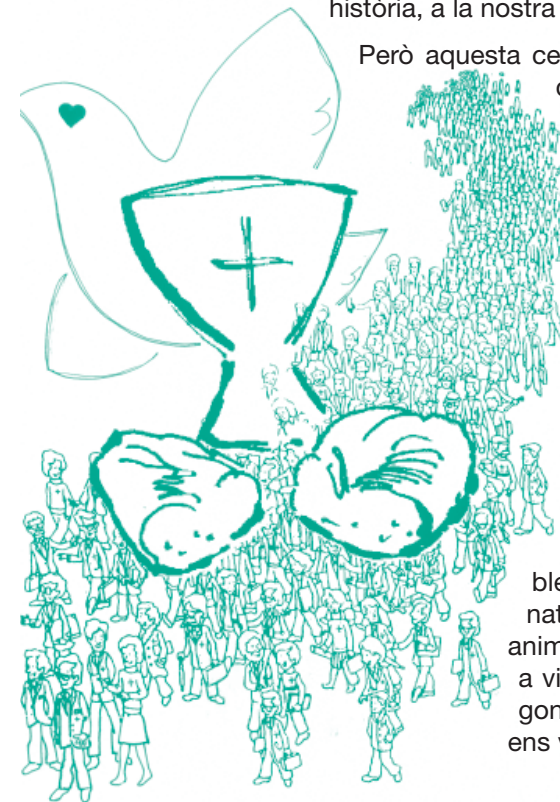
El Missal, a la seva introducció, descriu així la part final de la missa: “Comiat: amb ell s'acomia el poble reunit, perquè cadascú se'n torni a casa i a la seva feina, lloant i beneint al Senyor”. (Missal n. 57)

La nostra Eucaristia – 7

SOM ENVIATS

Si al començament de la Missa ens sentim **convocats**, al final hauríem de considerar-nos **enviats**.

Venim de les nostres ocupacions, de les nostres cases, a la reunió dominical de la comunitat cristiana. Al final sortim d'aquesta reunió i tornem a la nostra història, a la nostra vida.

Però aquesta celebració —aquests tres quarts d'hora— no és quelcom aïllat, que no té relació amb el que hem viscut abans i amb el que viurem després. Entrem a l'Eucaristia, “carregats amb la nostra vida” i en sortim amb l'encàrrec de “donar testimoni a la vida” del que acabem d'escoltar i celebrar.

Enmig, segurament, no haurà passat res d'extraordinari ni d'espectacular. No sortirem plorant d'emoció o aplaudint d'entusiasme. Però, previsiblement, sortirem més il·luminats per la Paraula de Déu i més animats per la seva Eucaristia per a viure una altra setmana més segons l'estil de vida cristiana que ens va ensenyar Jesús.

UN FINAL SENZILL PERÒ CORDIAL

El final de la missa és molt breu, però té unes paraules i uns gestos molt expressius del que és l'Eucaristia en el conjunt de la nostra vida.

- després d'un moment de silenci en acabar de combregar, el sacerdot ens convida a pregar, i proclama per tots la *postcomunió*: és una oració breu en la qual demanem a Déu que ens ajudi a prolongar en la vida el que hem celebrat en l'Eucaristia.
- pot ser que, en aquest moment, ens donin uns *breus avisos* referents a la vida de la comunitat, perquè tots formem aquesta comunitat i ens interessa el que succeeix d'especial al llarg de la setmana.
- tot i que la missa ha estat una continuada benedicció de Déu, el sacerdot, abans del comiat, *ens imparteix en nom de Crist la benedicció final*; a vegades, la fa en la seva forma més senzilla, en forma del senyal de la creu. Farem bé d'acollir-la traçant sobre nosaltres el mateix senyal de la creu, com si ens l'apropriéssim amb goig; en dies més festius ens dona una benedicció més solemne, estenent les mans sobre l'assemblea i dient tres peticions, a cadascuna de les quals respondrem tots "amén";
- el sacerdot, a continuació, *ens acomiada amb l'"aneu-vos-en en pau"*, al qual contestarem "Donem gràcies a Déu", i així es dona per acabada la nostra reunió dominical.
- Amb tot, pot passar que entonem encara *un cant de sortida*, que potser cantem abans del comiat o després de la benedicció; però si és al final, el més lògic és que sigui de veritat un cant "de sortida", un cant breu mentre anem sortint si volem.

¿US EN PODEU ANAR EN PAU?

Amb l'Eucaristia ja hem fet el més fàcil: reunir-nos amb els altres cristians, escoltar el que Déu volia dir-nos, pregar, cantar junts, donar gràcies a Déu i oferir-li una i altra vegada el sacrifici de Crist en la Creu, i participar d'ell combregant amb el seu Cos i la seva Sang.

Al final, escoltem de bon grat aquest "aneu-vos-en en pau". I nosaltres contestem "donem gràcies a Déu", no en el sentit que "finalment ha acabat això" sinó perquè ens sentim agraïts a Déu que ens hagi donat, en l'àmbit de la seva Església, aquest admirable sacrament amb la seva Paraula i l'aliment de Crist.

Però amb la missa no s'acaba tot. Encara continua el diumenge. Continua la vida. I aquest "aneu-vos-en en pau" l'hauríem d'interpretar com un enviament cap a la vida, per prolongar l'Eucaristia.

Ara queda el que és realment difícil: a la nostra família, a la feina, a la societat, a les activitats del barri: ¿pensem ser conseqüents amb el que hem escoltat, dit i celebrat?

La Paraula i l'Eucaristia il·luminen tota la nostra vida. Hem cantat l'Al·leluia: la vida d'un cristià hauria de ser més "al·leluàtica". Hem donat gràcies a Déu: la nostra actitud hauria de ser més optimista. Ens hem donat la pau abans de combregar: l'Eucaristia ha de fer créixer la fraternitat en tota la nostra vida. Hem menjat a un Crist entregat per nosaltres: perquè també nosaltres anem aprenent a viure "entregats pels altres". El mateix Jesús a qui hem rebut en la comunió és el que hem de veure present en la persona del pròxim, sobretot del que té fam i necessita de nosaltres.

L'Eucaristia no ens deixa tranquils. L'"aneu-vos-en en pau" no és un tranquil·litzant. Vol dir, més aviat, "sou enviats". No podem sortir de la missa de la mateixa manera que com hem entrat. No hem anat a missa només perquè era dia de precepte, o per satisfer una necessitat religiosa. Sinó que hem anat a missa per seguir creixent en la vida que Crist ens comunica contínuament als seus seguidors.